

עבודת השעה

פולת "פנים"

הצאן מבין שהצאן הוא מקור פרנסתו וממנו הרועה מתקנים כלומר את טובת עצמו הוא מבקש. זה כמו מנהיג שדואג לעם בדקדוק לשם שישאר בכסא המנהיג לשם כבוד ומעמד. ואלו יש רועה שרועה צאן בחנם בשדות של אחרים לא לשם פרנסתו אלא אך ורק לשם הצאן והבקר זה מנהיג אמתי ולכן בחרו את יהושע בן נון שהוכיח את מנהיגותו שכרת ברית עם הגבעונים בשם הקב"ה ולבסוף גלה שהם משבע האמות שאסור לברות אתם ברית ולכן זאת שבועת שקר ושבועת שקר אפשר לבטל, אך יהושע בן נון לא הסכים שמע יאמרו הגויים שבני ישראל סתם נשבעים בשם של הקב"ה הוא היה מחשבי שמו יתברך העם יתרגו ואים על כסאו בתור מנהיג וזה לא מה שהדאיג את יהושע בן נון הסוף ידוע הקב"ה העמיד חמה מול לבנה שנאמר שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון אמר הקב"ה ליהושע בן נון אתה חשבת על שמי באמת עד כדי כך שפעלתה נגד ההלכה כדי ששם ה' יתגדל בעולם אז אני אדאג ששם יזכר לדורות ע"י הגם הזה לעצמי כיים אין מנהיגים שינקאו את קנאת הקב"ה באמת, והרועה האמתי של ישראל הוא ה' יתברך כמו שאמר יעקב אבינו "האלהים הרועה אותי" (בראשית יחט) וכפי שאמר דוד המלך "ה' רעי לא אחסר: (תהלים כגא).

צו גרוש כללי, חתום על ידי המנהיג המקומי הוציא ליהודי שהיו. תוך שבוע עליהם לעזוב את המקום וללכת אל הבלתי נודע, גזרה נוראה זו נחתה על ראשם של היהודים בעת של מעשה זה: יהודי אחד מתושבי המקום התאסלם איש לא ידע את נמוקיו ומניעיו. מומר זה לא הסתפק במעשהו, אלא חפש דרכים לבסס מעמדו בקרב המסלמים. הוא הרבה ללעג ליהודים ולמנהיגיהם, ובכל הזדמנות הפגין את נאמנותו לדת האסלם. יום אחד השתתף המומר באירוע שבו נכח גם המנהיג האסלמי. המומר הצג לפני המנהיג כאיש חכם שיזע לבחר בדרך הנכונה, דרך האסלם. כדי להעלות את מעמדו בעיני המנהיג, הפטיר המומר ואמר: "היהדות היא דת בלתי נסבלת". "מה כונתך?" התענין המנהיג האסלמי כשהוא קורן מנחת. "היהודים אומרים תמיד טוב שבגויים הרוגו, הנשמע כדבר הזה? על ברפי פתגם זה הם מגדלים את ילדיהם. זוהי הסתה נוראה נגד המסלמים". המומר הבחין, כי הצליח במשימתו. פניו של המנהיג אדמו מכעס, נחיריו רטטו והוא בקש מן המומר לחזר בשנית על דבריו. לאחר שהתירשם מאמתת האמרה, הוציא צו גרוש ליהודי שהיו. בתוך שעות ספורות נפוצה הידיעה הנוראה. מועד הגרוש נקבע לשבוע הבא. יהודי שהיו לא ידעו כיצד לנסות ולשכנע את המנהיג, שיחזרו בו, וכזה להרגיעו כשהמירא "טוב שבגויים הרוגו" גרמה לכך. ימי צום ותענית נגזרו על בני הקהילה, תפלות ותהלים נשמעו בכל בתי הכנסיות. יהודי שהיו צפו לגם.

"ואלה פקודי הלוי למשפחתם לגרשון משפחת הגרשני לקחת משחת הקתה וכו..." (פנחס, כרנו) בפרשה זו מודיע הכתוב מנינם של שבט לוי, מפני ששבט לוי נמנה לחזר לפי ששאר השבטים נמנו מבני עשרי שנה ולמעלה, ושבט לוי נמנה מבן חדש ומעלה. והשעם ששאר השבטים נמנו מבני כ' ומעלה ושבט לוי מבן חדש, כי אלו שהיו מבני כ' ומעלה עתידי היו לשל חלק בארץ ולכן נמנו כדי לדעת מספר האנשים שישלו חלק בארץ, אבל שבט לוי לא לקח חלק בארץ לכן נמנו מבן חדש ומעלה.

"אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם ואשר יוצאים ואשר יביאים" (בלק כריו) "יצא לפניהם" ינהיג את העדה אחריו וירד לעם כדוד המלך שרקד עם עמו. "ואשר יוצאים" מן השפלות והטמאה. "ואשר יביאים" ומכניסם אל הרוממות והקדושה. אמר רבי ישראל מפלנט וצ"ל על מאמר חז"ל במסכת סוטה: "בעקבא דמשיחא פני הדור כפני הכלב" ויש להבין מה סיבו של משל זה? טבעו של כלב שהוא רץ תמיד לפני אדוניו ומפעם לפעם הוא מפנה ראשו לאחוריו לראות לאן פני אדוניו מועדות ללכת שלא יברח לו.

בעקבא דמשיחא יהיה "פני הדור" אלא שמתמרים להיות מנהיגיו של הדור הפנים (דוברי הדור) "כפני כלב" שהולכים לפני העם אמנם רשמי הם ראשי ממשלות אך בפעל הם שבויים בידי התקשורת העתונות ומה שאומרים ברחוב ונתונים לסחטנות של מפלגות שמאימות על הכסא שלהם ולכן לעולם הם לא יעשו מה שהם רוצים אלא מה שמכון אותם הצבור. ולכן בשיטה זו אף פעם לא יהיה מנהיג אמתי שינהיג את העם באמת שנאמר "ולא תהיה עדת ה' בצאן אשר אין להם רעה כי המנהיגים של היום דומים לבה עם חוטים. ישנם שתי סוגים של רועה צאן האחד רואה את הצאן ומטפל בו בצורה נפלאה אך לא בגלל שאוהב את

הפטרה "דברי ירמיה"

החכם מולא חכם אנ'בבא, איש צדיק וחכם ממנהיגי הקהילה היהודית בעיר. תושביה טרם שמעו על הגזירה הנוראה שנגזרה על אחיהם בטהרן. החכם הגיע לעיר הבירה, כדי לנסות להקל את על המסים של תושבי עירו. כשהגיע חכם אנ'בבא לטהרן, פגש קהילה אבולה ועצובה, המכינה עצמה לגלות. לאחר ברורים נודע לו פשר הגזירה, והוא החליט ללכת למנהיגי ולנסות לבטלה. "אלך ואדבר עם המנהיג המסלמי", הציע החכם לראשי היהודים בטהרן. הסכימו לדברי החכם, וברכוהו שיצליח במשימתו. פנה החכם מולא אנ'בבא לביתו של המנהיג המסלמי, והודיע לו כי יש בידו הסבר נכון לפתגם היהודי, הסבר שבודאי יניח את דעתו של המנהיג המסלמי הפתח בדבריו. לקבלו בלשפתו, והחכם קוד קדה לעמיתו ופתח בדבריו. "כבודו יודע, כי ביהדות ובאסלם יש דברים רבים דומים. בתורתנו יש ימי צום, ואף לכם יש ימי צום. לנו יש מקום תפלה – בית הכנסת, וגם לכם יש מסגד ועוד... המנהיג האזין לדברי החכם בקשב רב, הוא אהב את גישתו החיובית של החכם, המכבדת כאלו את דתו ומנהגיה.

החכם מולא אנ'בבא, איש צדיק וחכם ממנהיגי הקהילה היהודית בעיר. תושביה טרם שמעו על הגזירה הנוראה שנגזרה על אחיהם בטהרן. החכם הגיע לעיר הבירה, כדי לנסות להקל את על המסים של תושבי עירו. כשהגיע חכם אנ'בבא לטהרן, פגש קהילה אבולה ועצובה, המכינה עצמה לגלות. לאחר ברורים נודע לו פשר הגזירה, והוא החליט ללכת למנהיגי ולנסות לבטלה. "אלך ואדבר עם המנהיג המסלמי", הציע החכם לראשי היהודים בטהרן. הסכימו לדברי החכם, וברכוהו שיצליח במשימתו. פנה החכם מולא אנ'בבא לביתו של המנהיג המסלמי, והודיע לו כי יש בידו הסבר נכון לפתגם היהודי, הסבר שבודאי יניח את דעתו של המנהיג המסלמי הפתח בדבריו. לקבלו בלשפתו, והחכם קוד קדה לעמיתו ופתח בדבריו. "כבודו יודע, כי ביהדות ובאסלם יש דברים רבים דומים. בתורתנו יש ימי צום, ואף לכם יש ימי צום. לנו יש מקום תפלה – בית הכנסת, וגם לכם יש מסגד ועוד... המנהיג האזין לדברי החכם בקשב רב, הוא אהב את גישתו החיובית של החכם, המכבדת כאלו את דתו ומנהגיה.

פירת ההלכות

ע"פ ילקוט יוסף כרך ה.
"קריאת הלל בראש חודש" (סימן תכב)
י. מי שקרא את ההלל וישנה מספר הפרשיות, שקראן להפך שלא בסדר, לא יצא ידי חובה. [שו"ת יביע אפר חלק ג סימן יד חלק יורה דעה אות ג].

יא. יחיד שהיה עומד בפסוקי דזמרה בימי ראש חודש, וחל המועד פסח, והצבור התחילו לומר את ההלל, אף שיש אומרים שמותר להפסיק לומר ההלל עם הצבור, מכל מקום שב ואל תעשה עדיף, וימשיך בתפלתו כרגיל, שלדעת האר"י ז"ל אין לומר דברים שלא בסדרן בסדר התפלה שתקן בידי אנשי כנסת הגדולה והנביאים האחרונים. [שו"ת יביע אפר ח"ו סי' ה אות ה].

יב. מי שהפסיק בהלל ושהה זמן שהיה יכול לגמר את כלה, אינו צריך לחזור לראש. [ילקוט יוסף שבת כרך ה' עמוד דצה].

יג. מצות קריאת ההלל מעומד, ולא יסמוך עצמו לכתל או לעמוד. ומכל מקום בדיעבד אם קרא את ההלל מישוב, אפלו במקום שגומרים בהם את ההלל, יצא. וכן זקן או חולה שאינם יכולים לעמוד בעת קריאת ההלל, מותר להם להשען על איזה דבר. ואם גם זה אי אפשר להם, יכולים לאמרו בשיבה או בשכיבה. [שו"ת יתה דעת חלק ה' עמ' כג].

סיפור בהמשכים

"גזל בגילגול" חלק ו.

מצור: הצעיר הלך והזמין את חותנו לדין תורה אצל ה"בית יוסף". שמע הרב את טענותיהם ואמר: "על פי דין תורה יורש הבעל את אשתו, האר"י הבטיח לעשות למענו כל מה שביכולתו. משיצא שלח לקרא לחותנו של האיש, וכשבא העשיר בראש מרכן ובלב דואב בקש ממנו לשבת ולהקשיב לספור שיספר לו. "מעשה בשני שתפים", פתח האר"י הקדוש וספר, "שנשאו ונתנו באמונה שנים רבות. נאמנים היו איש לרעהו. האחד נסע ליריד אחד והשני ליריד אחר, שם קנו ומכרו ואת כל הרוח חלקו ביניהם שנה בשנה. **המשך:** וממשיך הרב לספר, אחרי משא ומתן שנו את פסק הדין לטובתו ופסקו: 'הגזלן חייב להחזיר את הגזלה לבעליה, לכן על שתי הנשמות להתגלגל שוב לעולם התחתון כדי לתקן את המעוול. הגזלן יולד אצל גביר כנענה בת יחידה כלילת מעלות, והגזלן ירד לעולם השקר כנער להורים עניים, נער בור ועם הארץ שעבוד כל ימיו כמשרת. וביום אשר שני אלה יודונו תקבל נשמת הגזלן את תקונה. ואכן שני השתפים נולדו שוב בעיר אחת, ומכיון שמשבע הדברים אין בת הגביר הנאה נשאת לבחור עני וחסר כל, בא אביה זקנה של הנערה אליה בחלום ודרש ממנה להנשא לאותו בחור עלוב. הנערה נבהלה ונחרדה לשמע עם עליה להתחתן, אבל אחרי שהסב אים עליה והציק לה מדי לילה, הלכה עם הבחור אל הכרם ושם הוא קדש אותה לעיני שמים וארץ. ראו בשמים ולא הסתפקו בזאת, כי על ידי הקדושין צדון לא החזירה הגזלה לבעליה. באותו זמן בא אלי הגזלן, סבה של הנערה", ממשיך האר"י הקדוש בספרו, "ספר לי את המעשה ובקשני שאתערב בדבר כדי שהשנים יתחתנו בגלוי. מאותו יום חכיתי לד שתבוא אלי, וכשבאה אשתך ובקשה רחמים על בתך הזמנתי אותך אלי ובקשתי ממך שתאסר אותה עם הבחור העני. מכאן והלאה איני צריך לספר לך מה היה, יודע אותה הכל כמוני. דע לך ר' יהודי, שהכל בידי שמים, ואותם עשרת אלפים דינרי זהב של הנדונה הם אינם אלא אותה גזלה שהגזלן חייב להחזיר. ואלו היית רואה את בתך איך היא יושבת למעלה ומחפה לאותה שעה שהוא יקבל את חלקו, לא היית מעב את הממון בידך אף רגע. רחם אפוא על בתך ותן לחתנך את פספו כי שלו הוא, ואז תבוא נשמת בתך, שהיא נשמת הגזלן, על תקונה. "שמע הגביר את דברי האר"י הקדוש, נאנח אנהה גדולה ולא אמר דבר. כשחזר לביתו קרא לחתנו, נתן לו את הנדונה שהבטיח לו ובקש להשאיר בביתו. מאז התקרבו שניהם לאר"י הקדוש ולא עשו דבר בלעדי. לימים השיא הגביר את הבחור לנערה יתומה, בת אחותו, שאמה מתה עליה. אותה נערה גדלה בביתו והוא אמצה לו לבת. בעצת האר"י הקדוש עשה זאת למען הקם בנים על שם בתו הנפטרת שלא ימחה שמה בישראל. (נצח ישראל) סוף!

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוסף בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורבזון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת.נ.צ.ב.ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:

יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com

כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו" ועוד..